

Sygn. akt VI Ka 706/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda (spr.)

Sędziowie: SO Aleksandra Mazurek

SR del. Remigiusz Pawłowski

Protokolant: protokolant sądowy - stażysta Robert Wójcik

przy udziale prokuratora Grażyny Maleszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014 r.

sprawy K. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W.

z dnia 7 października 2013 r. sygn. akt III K 1071/12

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że przypisany oskarżonemu czyn kwalifikuje art. 178a § 1 i 4 kk i przepisy te przyjmuje za podstawę skazania i wymiaru kary; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. VI Ka 706/14

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że w dniu 16 października 2010r. w W. - W. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że w stanie nietrzeźwości (0,37 mg/l, 0,30 mg/l w wydychanym powietrzu) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki M. nr rej. (...), przy czym czynu tego dokonał będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu w sprawie II K 1166/09 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, dopuszczając się tego czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Południe w W. wyrokiem z dnia 7 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt III K 1071/12 orzekł:

I. uznał oskarżonego K. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na mocy art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na mocy art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby,

III. na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat,

IV. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i środka karnego na niekorzyść oskarżonego K. K.. Prokurator wskazanemu wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o karze polegający na błędnym przyjęciu, że istnieją przesłanki orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby, mający wpływ na treść orzeczenia, podczas gdy przesłanki prewencji ogólnej i szczególnej wskazują na konieczność wymierzenia kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,

- rażąco niewspółmierność orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, podczas gdy prawidłowe stosowanie zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz środków karnych prowadzi do wniosku, iż orzeczenie środków karnych w danym wymiarze nie jest adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, a także nie spełnia swojej roli w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, tj. realizacji zamierzonych celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W konkluzji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i orzeczenie wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności oraz o zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia w zakresie środka karnego poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie, natomiast Sąd Okręgowy z urzędu dokonał jedynie zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

Przed rozważaniami dotyczącymi zarzutów stawianych w apelacji należy podnieść, że – w przeciwieństwie do sądu I instancji – Sąd Odwoławczy podziela zapatrywanie wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 I 2012 r. sygn. I KZP 22/11, że porównanie treści art. 178a § 4 k.k. in fine oraz art. 244 k.k. nie pozostawia żadnych wątpliwości, że opis czynu zabronionego zawarty w tym drugim przepisie w pełni zawiera się w znamionach czynu zabronionego określonych w art. 178a § 4 k.k., a to w sposób jednoznaczny przesądza, że między art. 178a § 4 k.k. a art. 244 k.k. nie zachodzi kumulatywny zbieg przepisów ustawy w rozumieniu art. 11 § 2 k.k. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikował z art. 178a § 1 i 4 k.k. i ten przepis przyjął za podstawę skazania i wymiaru kary.

Natomiast odnosząc się do zarzutów wskazanych w apelacji podnieść trzeba, że wbrew twierdzeniom skarżącego sąd I instancji wnikliwie, starannie i rzeczowo rozważył te wszystkie okoliczności, które w realiach sprawy niniejszej uzasadniają zastosowanie wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności przy uwzględnieniu treści art. 69 § 4 k.k. Zwracając uwagę na konieczność analizowania tych szczególnych okoliczności, o których mowa w powołanym przepisie, indywidualnie przez pryzmat konkretnego sprawcy, prokurator w istocie pomija te właśnie okoliczności w swojej argumentacji, koncentrując się na eksponowaniu tych, które wiążą się ściśle z kwalifikacją prawną przypisanego oskarżonemu czynu. Przy czym nie można nie zauważyć, że podnosząc wcześniejszą karalność skarżący zupełnie pomija chociażby czas, jaki upłynął od poprzednich skazań, a jest to bardzo istotna okoliczność przy ocenie postawy oskarżonego. I tak z danych o karalności wynika, że przedostatnie

skazanie oskarżonego miało miejsce 23 X 2003 r., a ostatnie – za czyn z art. 178a § 1 k.k. – w dniu 26 I 2010 r. Przepięstwo zarzucane w sprawie niniejszej K. K. popełnił 16 X 2010 r. i od tego czasu nie wszedł w konflikt z prawem karnym. Juź chociażby to zestawienie pozwala na uzasadnione twierdzenie, że jednak oskarżony przemyślał swoje postępowanie i zrozumiał jego naganność oraz możliwe konsekwencje prawne. Takie przekonanie w odniesieniu do oskarżonego wzmacniają dodatkowo jego wyjaśnienia złożone na rozprawie w dniu 22 sierpnia 2013 r. (k.218-219), z których wynika, że szczerze żałuje swojego lekkomyślnego zachowania, a jednocześnie cała sytuacja związana z zarzucanym mu czynem nauczyła go pokory i była bodźcem do zmiany sposobu życia. Przy czym treść tych wyjaśnień, podniesione w nich przez oskarżonego okoliczności wskazują, że K. K. rzeczywiście zrozumiał swoją „arogancję i głupotę” jaką kiedyś wykazywał i faktycznie zmienił swoje życie, w tym podejście do przestrzegania prawa. Analiza postawy oskarżonego przez ponad czteroletni okres, jaki upłynął od popełnieniu zarzucanego mu czynu pozwala w ocenie Sądu Odwoławczego na stwierdzenie, że właśnie wobec niego zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek pozwalający na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności za czyn z art. 178a § 4 k.k. Jednocześnie omówione wyżej okoliczności przemawiają za uznaniem, że dwuletni okres, na jaki orzeczony wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest adekwatną w realiach niniejszej sprawy dolegliwością i spełni cel, jaki ma osiągnąć wobec oskarżonego.

Z tych wszystkich względów sąd okręgowy orzekł jak wyroku.